

Klaus Hækkerup (S):

Det er nok muligt, det kan virke for hult, at vi tager enkelte elementer ud, men omvendt må man sige, at når man ser på begrundelsen for de enkelte elementer, behøver det jo ikke at være hult, så kan det sagtens virke rimeligt. Det skal jeg vende tilbage til ved en anden lejlighed, når vi skal snakke videre om mange af de spændende enkeltelementer, der lå i »Planen« fra maj 1989, som jo ikke var et forhandlingsoplæg, men regeringens udspil, der senere blev transformeret til et forhandlingsoplæg, efter hvad jeg har forstået.

Det, der egentlig får mig til at tage ordet, er, at hr. Henning Dyremose spørger, hvad forskellen mellem 1989 og nu egentlig er, når man henviser til »Planen«. Jo, sådan som jeg erindrer det, ligger forskellen mellem forhandlingerne i 1989 og nu i spørgsmålet, om vi skulle fastholde det princip i indkomstskattelovgivningen, at de bredeste skuldre skal bære de tungeste byrder. Den daværende regering krævede, at 6 pct.-skatten bare skulle væk, og at alle med en indkomst over 6 pct.-skattens bundgrænse skulle have en skattelettelse. Nu fjerner vi også 6 pct.-skatten, men samtidig forøger vi 12 pct.-skatten og sikrer derved bl.a., at de bredeste skuldre fortsat kommer til at bære de tungeste byrder.

Det er en af grundene – men der er selvfølgelig mange andre – til, at vi synes, at det, der ligger på bordet nu, er tilfredsstillende; og det er også derfor, vi så klart kan anbefale, at loven om arbejdsmarkedsbidrag bliver vedtaget.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jeg er enig med hr. Henning Dyremose i én ting, nemlig at det foregik i en anden sammenhæng dengang. Dengang snakkede man om en erhvervsbelastning på 5-7 mia. kr., og det var vi andre ikke glade for; men det gør man jo ikke i den nuværende sammenhæng. Den nuværende regerings oplæg er udmærket, det er væsentlig venligere over for erhvervslivet end det, den gamle regering kom med. Sådan kan man jo også se, at verden kan udvikle sig.

Men så er jeg nødt til at sige til hr. Henning Dyremose, at mig bekendt var det ikke det syvende udspil. Det var regeringens udspil; den konservativt ledede regering spillede ud med dette forslag, og jeg er enig med hr. Henning

Dyremose i, at det her er ved at blive lidt pjattet. Det er jeg mestendels, fordi vi hver eneste gang kan få hr. Henning Dyremose til at bekræfte de citater og det udspil, og alligevel kan vi høre konservative ordførere stille sig op og tale, som om verden overhovedet ikke var ændret. Hr. Henning Dyremose, var det ikke en idé, at man nu erkendte, at man selv har været inde på tanken i 1989, og at der ikke er nogen forskel på det, man foreslog dengang, og det, den nuværende regering har foreslået? Så ville De Konservative være tilbage i de gode, gamle tider, da man stod for borgerlige stemmer, der arbejdede.

Hr. Henning Dyremose må forstå, at i virkeligheden tigger og beder vi Det Konservative Folkeparti om at blive realistiske og erkende, hvor langt man gerne ville gå dengang, og dermed acceptere at gå med i et forlig om denne skattereform. Det ser vi virkelig gerne; det vil skabe meget mere stabilitet om reformen, end hvis De Konservative leger fribyttere, så kom dog med i stedet for at fremsætte den slags påstande, når man alligevel havde været i stand til at æde tingene dengang. Så det er altså min opfordring til Det Konservative Folkeparti: Lad være med det, se tilbage og erkend, at man selv har accepteret tanken og selv er kommet med udspillet, og gå så med i forhandlingerne nu og få indflydelse i stedet for at gå over i et hjørne og stå udenfor.

(Kort bemærkning).

Henning Dyremose (KF):

Jeg kan altså forstå, at hr. Klaus Hækkerup er meget glad for »Planen« fra foråret 1989. Men hvis hr. Klaus Hækkerup er så glad for »Planen«, hvorfor sagde Socialdemokratiet så endnu mere harmdirrende nej til den med det resultat, at vi måtte lave det tredje udspil og nåede frem til det syvende udspil – det var en bemærkning til hr. Peter Duetoft – i »Økonomisk Reform«. Det var et forsøg fra den daværende regering side på at nå frem til et forlig med Socialdemokratiet i et meget langstrakt og intenst forhandlingsforløb. Men alt det, man nu fremhæver som så pragtfuldt i vores udspil, sagde Socialdemokratiet dengang harmdirrende nej til; man ville under ingen omstændigheder være med. Så lad være med at bruge løsevne dele fra det materiale uden at tage den samlede helhed.